U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobkyně: **T. D.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 5. 2021, č. j. CPR-5456-3/ČJ-2021-930310-V238, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2021, č. j. 19 A 12/2021 - 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 27. 12. 2020, č. j. KRPA-325613-11/ČJ-2020-000022-SV, rozhodla Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o správním vyhoštění žalobkyně s dobou, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 rok.

[2] V záhlaví citovaným rozhodnutím žalovaná změnila část výroku správního rozhodnutí orgánu prvního stupně ve stanovení počátku doby a vstupu na území členských států Evropské unie a ve zbylé části rozhodnutí potvrdila.

[3] Žalobu proti napadenému rozhodnutí žalované Městský soud v Praze zamítl. Se žalobkyní nesouhlasil v tom, že by správní orgány nesprávně zjistily skutkový stav věci. Uvedl, že žalobkyně během správního řízení netvrdila, že si v České republice vytvořila sociální, ekonomické nebo rodinné zázemí. Toto tvrzení se objevilo poprvé až v žalobě, avšak bylo nekonkrétní. Konstatoval, že přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života byla správními orgány vzhledem ke konkrétním okolnostem posouzena dostatečným a přezkoumatelným způsobem. K délce správního vyhoštění soud uvedl, že

správní orgány tuto délku správně odůvodnily; žalobkyně se na území České republiky nacházela neoprávněně, přičemž o nelegálnosti pobytu vědět mohla a měla. Ztotožnil se se správními orgány i v tom, že správní vyhoštění v délce jednoho roku není v případě žalobkyně jakkoli nepřiměřeným opatřením. Správní orgány postupovaly v souladu s ustálenou judikaturou a svá rozhodnutí řádně odůvodnily.

II. Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalované

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatelka namítala nejprve porušení obecných ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Správní orgány podle ní nepřihlédly ke specifickým okolnostem řešeného případu a nešetřily její oprávněné zájmy. Žalovaná se nezabývala dostatečně odvolacími námitkami a neodstranila zjevnou nezákonnost a nepřiměřenost prvostupňového správního rozhodnutí. Správními orgány nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci. Postup správních orgánů považovala za přepjatě formalistický, neboť pouze shrnuly skutečnosti, které jim byly známy, a následně z těchto skutečností vyvodily závěry, které však neodpovídaly skutečnému stavu.

[6] Správní orgány nezkoumaly dostatečně ani otázku nepřiměřenosti zásahu do stěžovatelčina soukromého a rodinného života. Poukázala na povahu rozhodnutí o správním vyhoštění. Na území České republiky žije dlouhodobě, má zde vybudované zázemí a chtěla by je mít i do budoucna. Poukázala k tomu na judikaturu Nejvyššího správního soudu i rozsudky Evropského soudu pro lidská práva. Konstatovala, že na území České republiky žije již přes rok a za tu dobu si zde vytvořila silné sociální vazby. Má přátele, se kterými je v kontaktu, a přála by si zde žít a dále budovat nejen sociální, ale i ekonomické a rodinné zázemí. Náhlé vytržení z každodenních zvyklostí, odloučení od přátel a nemožnost se vrátit do České republiky by jistě bylo nepřiměřeným zásahem do jejího života. Poukázala i na nepřiměřenost délky uloženého správního vyhoštění. Správní orgány podle ní neuvedly, proč bylo uloženo vyhoštění právě v délce jednoho roku. V jejím případě měla být zvážena možnost aplikovat § 50a zákona o pobytu cizinců a překvalifikovat řízení na povinnost opustit území. Správní orgány ani městský soud se podle ní jejími námitkami adekvátně nezabývaly, a proto jejich rozhodnutí považovala za nepřezkoumatelná.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti setrvala na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí. Podle ní nedošlo k porušení ustanovení správního řádu a neshledala ani pochybení při posouzení přiměřenosti s ohledem na možný zásah do stěžovatelčina soukromého a rodinného života.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Následně se zabýval otázkou, zda

kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s. a čl. II zákona č. 77/2021 Sb.).

[9] Vymezením neurčitého právního pojmu „*podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ se již Nejvyšší správní soud zabýval při výkladu § 104a s. ř. s. ve znění účinném od 13. 10. 2015 do 31. 3. 2021 (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Novelou s. ř. s. provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. (s účinností od 1. 4. 2021) byl rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci mezinárodní ochrany, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce. Tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti (shodně již zmínka v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021 - 28). Při rozhodování o (ne)přijatelnosti kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS), jež pramení ze závěrů usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39.

[10] Nejvyšší správní soud kasační stížnost přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to 1) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo 2) v případě zásadního právního pochybení krajského soudu. V projednávané věci zdejší soud podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatelky neshledal. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[11] Nejvyšší správní soud úvodem zdůrazňuje, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční a Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti. Stěžovatel vymezuje rozsah přezkumu napadeného rozsudku a musí v kasační stížnosti předestřít polemiku se závěry krajského (městského) soudu. Nejvyšší správní soud při přezkumu nemůže tuto roli převzít, jeho úkolem není nahrazovat činnost krajského (městského) soudu a opětovně přezkoumávat napadené rozhodnutí správního orgánu, jako kdyby rozhodnutí krajského (městského) soudu neexistovalo. Z tohoto důvodu platí, že obsah a kvalita kasační stížnosti předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Uvedení konkrétních kasačních námitek nelze zpravidla nahradit zopakováním námitek uplatněných v předchozích podáních nebo pouhým odkazem na tato podání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005 - 74). Povinností stěžovatele je sdělit, z jakých důvodů závěry krajského (městského) soudu považuje za nezákonné, nikoliv pouze vyjádřit obecný nesouhlas s rozhodnutím napadeným kasační stížností (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2021, č. j. 5 Azs 271/2019 - 30).

[12] K obecným námitkám uplatněným v kasační stížnosti (resp. shodně i v žalobě) zdejší soud uvádí, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Neshledal žádné okolnosti, které by v řízení nebyly zohledněny, ač zohledněny být měly, a nelze proto souhlasit se stěžovatelkou, že by z těchto důvodů při posouzení věci jakkoli pochybil městský soud, nebo že by jeho rozhodnutí bylo stiženo nepřezkoumatelností.

[13] Stěžovatelka v žalobě obecně poukázala na možný zásah do svého soukromého života, neboť si v České republice za rok pobytu utvořila sociální a ekonomické vazby.

Obecnou námitku možného zásahu do jejího soukromého a rodinného života stěžovatelka uplatnila i v kasační stížnosti.

[14] V řízení vyšlo najevo, že dne 27. 12. 2020 byla stěžovatelka kontrolována hlídkou Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort. V cestovním dokladu Ukrajiny předloženém stěžovatelkou bylo otištěno vstupní razítko do schengenského prostoru ze dne 22. 2. 2020. Správní orgán přihlédl k tomu, že s ohledem na aktuální epidemiologickou situaci se doba oprávněného pobytu na území České republiky prodloužila a stěžovatelka zde mohla setrvat do dne 16. 7. 2020. Stěžovatelka tento den nevycestovala a nadále pobývala na území České republiky, přičemž podle vlastních slov si byla nelegálního pobytu vědoma. Posouzením všech zjištěných skutečností správní orgán dospěl k závěru, že nashromážděnými podkladovými materiály a vyjádřením stěžovatelky je jednoznačně prokázán důvod pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců, neboť na území České republiky pobývala ode dne 17. 7. 2020 do dne 27. 12. 2020 bez platného oprávnění k pobytu. V řízení vyšlo najevo, že stěžovatelka je svobodná, nemá děti a celá její rodina žije na Ukrajině. Do České republiky přijela jako turistka a začala zde pracovat jako uklízečka. Její zdravotní stav je dobrý, neléčí se a je schopna cestovat. Zároveň bylo zjištěno, že na území České republiky nesdílí domácnost s občanem České republiky nebo Evropské unie, nemá zde žádný majetek, ani sociální vazby, a ukončení jejího pobytu není nepřiměřeným zásahem do jejího rodinného a soukromého života.

[15] Problematikou zásahu do soukromého a rodinného života cizince, který je povinen opustit území České republiky, se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře opakovaně. V rozsudku ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34, uvedl, že „[*r*]*ozhodnutí o správním vyhoštění musí sledovat zásadu proporcionality, která spočívá v požadavku, aby intenzita zásahu do práv cizince byla přiměřená významu veřejného zájmu, k jehož ochraně má zásah, reprezentovaný rozhodnutím o správním vyhoštění, sloužit. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o možnosti správního vyhoštění cizince. Správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna. Správní orgán nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovávat. Je však třeba trvat na požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu k nim činil skutková zjištění a posuzoval je. To na druhou stranu neznamená, že by bylo třeba u některých kritérií předjímat jejich případný dopad na rozhodnutí.*“

[16] Městský soud se k otázce přiměřenosti zásahu do stěžovatelčina soukromého a rodinného života vyjádřil v bodě 38. napadeného rozsudku, přičemž konstatoval, že tato otázka byla správními orgány vzhledem ke konkrétním okolnostem dané věci posouzena dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Správní orgány z dostupných podkladů zjistily osobní a rodinnou situaci stěžovatelky (srov. k tomu odst. [14]), která ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic konkrétního nenamítala. Nejvyšší správní soud pro uvedené uzavírá, že postup městského soudu je zcela v souladu s ustálenou judikaturou zdejšího soudu (srov. k tomu dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 - 60, ze dne 31. 7. 2014, č. j. 8 Azs 60/2014 - 35, ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 Azs 196/2019 - 21, nebo ze dne 8. 1. 2021, č. j. 3 Azs 219/2019 - 27) a kasační námitky nezavdávají důvod k judikatornímu odklonu.

[17] Obdobně je tomu v případě námitky neodůvodnění délky doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zcela obecné námitky týkající se možnosti překvalifikování řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Také obdobnou argumentací se zdejší soud již zabýval ve své judikatuře (srov. obdobně např. rozsudek ze dne 26. 11. 2020, č. j. 7 Azs 108/2020 - 34, nebo ze dne 14. 4. 2020, č. j. 3 Azs 254/2019 - 42). Městský soud ani v tomto případě nevybočil z této ustálené judikatorní praxe, pokud v bodě 43. napadeného rozsudku uvedl, že rozhodnutí o neumožnění vstupu na území členských států Evropské unie po dobu 1 roku není v případě stěžovatelky jakkoli nepřiměřeným opatřením; zároveň byly dány důvody pro uložení správního vyhoštění a správní orgán se nemohl odklonit od přímé dikce zákona. Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku nenalezl ani žádné zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že jsou naplněny podmínky § 104a s. ř. s., jak je již shora uvedeno. Kasační stížnost pro uvedené shledal nepřijatelnou a odmítl ji. O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nerozhodoval s ohledem na rozhodnutí ve věci samé.

[19] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4.). Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu